

Guanya Mary Poppins

Mentre la lliura resisteixi, Anglaterra resistirà. Però quan la lliura caigui, Anglaterra caurà". És una afirmació categòrica i demolidora, que enganya. Contràriament al que sembla, no és de cap líder històric anglès ni de cap economista. La frase correspon a una de les escenes de la pel·lícula *Mary Poppins* i la diu un dels personatges, un vell banquer, interpretat per l'actor Dick van Dyke, que encarna de manera exagerada i ridícula les creences i tradicions angleses més anacròniques.

Mary Poppins va ser una pel·lícula adreçada especialment al públic infantil, però això no vol dir que l'argument no estigués farcit de detalls interessants i significatius. Al contrari, tot el guió és un clar estira i arronsa entre els costums de la burgesia anglesa de finals de segle, insensibles i immutables, i la sinceritat i sensibilitat infantils dels dos germanets protagonistes de la pel·lícula, lliurats de cos i ànima a les aventures que els proposa Mary Poppins, la seva sorprenent institutriu.

Amb tots els respectes per les anàlisis més saberudes dels resultats de les eleccions a la Gran Bretanya, l'enfrontament entre laboristes i conservadors ens ha recordat aquell estira i arronsa cinematogràfic. Per exemple, el vell banquer, quan diu allò de la resistència de la lliura, diu exactament el que la gran majoria dels anglesos porten en el subconscient. No s'hi pot fer més. Els fa pànic pensar que algun dia poden perdre la seva moneda, la seva personalitat i els seus trets diferencials si es vinculen a Europa més del compte. Són tradicionalistes fins a la medul·la i això ha estat fins ara un avantatge electoral del partit conservador, que és el més reticent a incorporar la lliura esterlina a la futura moneda única europea.

Però aquests no són els que guanyen en la pel·lícula (tornem a *Mary Poppins*). Al final de la pel·lícula, guanyen els nens. Tips de ser bons minyons, es llancen a l'aventura, s'ho passen d'allò més bé i encara aconseguen estovar el cor de son pare, massa seriós i con-

servador. Per tant, també guanya Mary Poppins, responsable dels excessos i els somnis dels nens, però que al mateix temps demostra que els sap portar pel bon camí. Sense traïr la confiança del pare, que és en realitat qui l'ha contractada.

El dia 1 de maig, a Gran Bretanya, també va guanyar Mary Poppins. El laborista Tony Blair és Mary Poppins. Els electors que li han donat el vot, amb la il·lusió que les coses canviïn, són els dos germanets de la pel·lícula. Els que aquesta vegada s'han deixat se-

duir pel missatge laborista liberal de Blair, però que continuen sent conservadors, són el pare estovat del final de la pel·lícula, i el vell banquer passat de moda que no vol que res canviï i que diu frases lapidàries amb tuf de naftalina, és el partit conservador, que s'ha endut la derrota més sonada del segle.

La política és més complicada que les pel·lícules, sobretot a les illes britàniques, però l'aclaparadora victòria dels laboristes després de divuit anys de govern conservador pot tenir explicacions senzilles. Els *tories* van guanyar mentre van demostrar que, tot i ser conservadors, eren capaços d'adoptar mesures dràstiques per modernitzar l'economia i fer-la sortir de la crisi. Però es van equivocar quan van començar a

tocar l'estat del benestar, perquè la gent va tenir por que se'l vulguessin carregar amb la mateixa energia. Sobretot després que, els últims anys, han augmentat les diferències socials i els sectors més modestos reclamen atenció.

Són coses que fan perdre les eleccions. Com també fa perdre eleccions rebutjar la Carta Social Europea, que només vol garantir els drets socials i laborals dels treballadors, i en canvi ser incapaços d'abolir el dret de vot hereditari dels aristòcrates que seuen a la Cambra dels Lords. ■

JORDI FORTUNY

"La política és més complicada que les pel·lícules, sobretot a les illes britàniques, però l'aclaparadora victòria dels laboristes pot tenir explicacions senzilles."